

Instants, d'Irene Gomà Placencia

Es recolzava al marc de la finestra i mirava l'horitzó amb la mirada baixa i apagada, gairebé sense expressió. Als seus cabells els faltava sols una espurna perquè es convertissin en flama.

A la platja, les últimes persones recollien les tovalloles abans que el vent els posés la pell de gallina, i deixaven anar les últimes rialles del dia, fent que se sentís un murmur de veus llunyanes.

Feia poc que s'havia acabat la guerra i aquella situació era estranya: pensar que feia dos mesos se li havia mort gent estimada...

Tenia la pell bruna. Amb el seu cos prim i esvelt anava escampant ràfegues d'olor de colònia de coco quan es movia amb aquella suavitat. Era preciosa, ho he de dir, tenia un "no sé què" que atreia les mirades.

Quan el sol es va acabar de pondre, va tancar la finestra i es va dirigir pausadament a la taula del menjador, va agafar una poma del fruiter i, mentre la pelava, vaig poder entreveure algunes llàgrimes que li queien galta avall, per sota la màniga del jersei amb el qual es tapava la cara. No vaig gosar dir res. No sabia que l'observava i preferia mantenir la distància i deixar que li sortís el malestar.

Recordo quan els seus pinzells m'acariciaven i com, si regalimava alguna gota de pintura que s'escapava, ella, ràpidament, me l'eixugava amb un drap. Era com si no em volgués veure plorar, igual que jo ara amb ella.

Quan s'aixecava del tamboret, m'entristia, no me'n volia acomiadar. Els primers cops vaig arribar a pensar que potser ja no em volia, que no era el que s'esperava. I quan tancava el llum i em quedava a les fosques em sentia sol i tenia por, necessitava aquella escalfor que sentia quan la tenia a prop i em mirava concentrada.

Al matí, si em despertava abans que ella, comptava els segons com si fossin or. Esperava sentir les passes que s'anaven apropant cada cop més fins a sentir el "nyec" de la porta. I llavors la veia, a vegades adormida, a vegades amb un somriure radiant o a vegades plorant. Però tant em feia. Ja l'havia vista i estàvem junts, altre cop.

A vegades, quan estava enfadada, es tancava a l'habitació amb mi i es quedava contemplant-me. La seva mirada m'espantava, perquè darrere hi havia força, la força amb què em rascava quan em pintava i jo sentia el dolor. Percebia com estava. Poc després em mirava un altre cop i plorava. I tapava el que havia fet.

I és per això que, quan la sentia plorar, mirava capes de pintura enrere i revivia dolors. Però patia més per ella que per mi.

Però no tot va ser dolor, no. No vull que us quedeu amb una idea així perquè això és només una petita part. La majoria de vegades la veia amb la cara somrient. A vegades, tot aguantant un pinzell amb la boca, taral·lejava cançons; d'altres, quan estava concentrada en un tros de mi, xiulava sense saber-ho o cantava un tros d'antigues melodies amb una veu fina i de color de mel.

Em va donar un lloc privilegiat, des d'on he viscut la seva vida. La nostra història. Al mateix lloc on sóc ara. Penjat a la paret del menjador.

Quan es va acabar la poma, va recollir la taula i va retirar-se a l'habitació. Encara vaig sentir-la somicar una mica fins que, suposo, es va adormir.

L'endemà no es va aixecar. Vaig esperar que vingués l'ambulància a recollir-la. La porta es va tancar.

Sincerament, m'hagués agradat no estar atrapat a la tela.

Me l'estimava.